

Het kleine **Annie M.G. Schmidt** voorleesboek

Met tekeningen
van
Fiep Westendorp
en andere
illustratoren

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

Inhoud

De houtwurm	7
Moeder is ziek	8
De familie Babbertje	26
Het beest met de achternaam	31
Op visite bij de reus	37
Cornelia de muis	40
De toren van Bemmelekom	44
Zaza	46
Het ventje van zeep	52
De vlieg Eulalie	54
Jonge poesjes	56
De tand	58
Lepeltjes in een doosje	60
Insectenbevolkingsregister	61
Spikkeltje	64
Isabella Caramella	74
Prélientje en de leeuwen	76
Vingertje-Lik	79
Het kleermakertje en de dertig zeerovers	82
Het varkentje	87
En toen... werden ze kikkers	90

Jozefje wou niet slapen gaan	95
De sjaal	99
Een eitje voor de omelet	107
Ubbeltje van de bakker wil niet slapen gaan	110
Wiplala • Het huis is te groot	113
Tuimeltje	126
Ik zou je in een doosje willen doen	128
Pluis en Poezeltje	130
Een portret van Tos	134
Het snertmakreeltje	139
De bozige bij	141
De zoldermuizen op kaastrek	143
Dukkie wou niet in het water	146
Noten en doppen	148
Pippeloentje • Broodjes	151
Het scheepje in de fles	154
De prinses met de gouden haren	157
De oude dame	161
Het kameeltje	164
Verantwoording	166

De houtwurm

illustratie Milja Praagman

Een houtwurm zat in een keukenstoel
en at en at... een heleboel!
En op de stoel zat tante Mien,
ze had de houtwurm nooit gezien.
Die at maar door
en at maar door
totdat het krikte en krakte
en tante Mien
om kwart voor tien
pardoes door de stoel heen zakte.

7

De familie Babbertje

illustraties Marieke van Ditshuizen

26

Er stond een poppenhuis in de etalage. Het was zo mooi, dat iedereen bleef staan om ernaar te kijken, maar het was zo duur dat niemand geld had om het te kopen. De kleine Bertha, die aan de overkant woonde, kwam iedere dag haar neus platdrukken op het etalageraam. Och, wat was dat poppenhuis prachtig. Beneden waren twee kamers en een gang en een keuken. Een keuken met een echt aanrecht, een fornuisje met pannetjes, een keukenkast met geruite gordijntjes en een echt gootsteentje. In de voorkamer stonden een canapé en een schemerlamp en een klein buffetje en boven in de slaapkamers waren bedjes met dekentjes en petieterige vaste wastafeltjes. Poppen waren er niet in, maar, dacht Bertha, die zou je er zelf in kunnen zetten. Jammer dat het zo duur was en zuchtend ging zij weer naar huis om 's nachts van het poppenhuis te dromen.

Toen het huis een maand lang in de etalage had gestaan en nog niet was verkocht, werd meneer Bom kriegel. Meneer Bom was de speelgoedwinkelmeneer. Hij nam boos het hele poppenhuis op en zette het in de verste hoek van de winkel. Ziezo, daar stond het en niemand keek er meer naar om. Totdat er op zekere nacht iets heel wonderlijks gebeurde. Er kwam een poppenfamilie de winkel binnengeslopen, toen meneer Bom sliep en niemand iets merkte. Het was de familie

Babbertje, vader en moeder en twee kleine jongetjes. Zij leefden echt en konden praten en lopen. Dat is heel vreemd voor een poppenfamilie en eigenlijk erg akelig, want ze konden nooit overdag langs de straat gaan, dan zouden ze worden opgepakt door boze mensen. Daarom deden ze alles 's nachts en ze zochten een huis en waren heel toevallig door een kier in het raam de speelgoedwinkel binnengekomen. 'Och, moeder Babbertje,' zei vader Babbertje, 'kijk eens wat een prachtig huis. Daar zullen we in gaan wonen.' En ze namen hun intrek in het prachtige poppenhuis. Om hen heen stond al het speelgoed, spoortreinen en meccanodozen en springtouwen, maar al het speelgoed was dood en alleen de familie Babbertje leefde. De kinderen speelden in de serre en moeder kookte in de keuken en vader ging er 's nachts op uit om eten in huis te halen. Een poos lang waren ze erg gelukkig en altijd als meneer Bom in de buurt kwam kroop de hele familie in de klerenkast, om niet gezien te worden. Maar op zekere dag waren de twee kleine jongetjes een eindje gaan wandelen. Ze speelden verstoppertje tussen de teddyberen. Nu was meneer Bom juist bezig in de winkel met een

klant, die zo'n teddybeer wou kopen. En je begrijpt al wat er toen gebeurde. 'Wat is dat nu,' zei meneer Bom, 'twee kleine poppetjes, die lopen en spelen?' En met één stap was hij bij hen en ving ze. 'Wel, dat is heel bijzonder,' zei hij, 'twee van die kleine mannetjes, daar kan ik wel iets mee doen. Weet je wat, ik zal ze verkopen aan een kermistent en er erg veel geld voor vragen.' Hij deed de jongetjes in een schepnetje en hing ze op aan een spijker. Daar zaten ze nu. Ze huilden en spartelden maar konden er niet uit. En die arme vader en moeder Babbertje zaten in hun huis en begrepen maar niet waar hun kinderen gebleven waren. Och, wat was dat allemaal akelig. Toen het donker was geworden, ging vader Babbertje op zoek. Hij zocht de hele winkel door en hoorde toen ineens een stemmetje: 'Ze zitten in het netje bij de deur, vader Babbertje!' 'Wie spreekt daar,' zei vader bevend.

‘Ik ben het, de muis,’ en jawel hoor, daar zat een grote muis te kijken met zwarte oogjes.

‘Och, lieve muis, wat moet ik doen,’ zei vader Babbertje.

‘Weet je wat,’ zei de muis, ‘ik zal het netje voor jullie kapotknagen, maar dan moeten jullie toch zo gauw mogelijk verhuizen, dat begrijp je wel, het is hier helemaal niet veilig.’ Hij wees vader Babbertje de weg naar het schepnetje en daar lagen de twee kleine poppenjongetjes, ze waren moegehuild in slaap gevallen. In een ommezien had de muis het net kapotgeknaagd en dolgelukkig omhelsde vader Babbertje zijn kindertjes.

‘Maar waar moeten we nu naartoe,’ vroegen ze alle drie.

‘Ik heb een plan,’ zei de muis. ‘Er woont hier aan de overkant een heel lief meisje, ze heet Bertha en ze heeft altijd zo graag dat poppenhuis willen hebben. Zullen we het vannacht met z’n allen afbreken en naar de overkant brengen?’ Dat was een prachtig plan. Moeder Babbertje werd er gauw bij geroepen en met de hulp van de muis gingen ze allemaal hard aan het werk. Ze braken het poppenhuis af en sleepten stuk voor stuk alles naar het huis aan de overkant.

En toen de kleine Bertha de volgende morgen wakker werd, zag zij naast haar bedje het mooie poppenhuis staan. En wat het wonderlijkste was: er woonden levende poppetjes in. Wat was dat een vreugde; Bertha speelde met de familie Babbertje en zorgde goed voor hen. En iedereen was erg gelukkig, behalve meneer Bom, die maar nooit heeft kunnen begrijpen waar zijn poppenhuis gebleven was. En hoe zijn vangst uit het schepnetje verdwenen was.

